

DRIE ZELENAARS STELLEN TENTOON IN BERLARE

Cultureel Centrum De Stroming van Berlare is niet direct een kunstgalerie, heeft op het eerste gezicht geen geschikte ruimte voor groots opgezette exposities. Toch slaagt cultuurfunctionaris Ignace De Wilde er geregeld in om interessante exposities op touw te zetten.

Heel verscheiden naar vorm en inhoud haalt hij kunstenaars naar zijn Cultureel Centrum.

Dat zijn er uit diverse kunstdisciplines. Schilders, uiteraard. Maar ook beeldhouwwerk, fotografie, interieur kwamen al aan bod.

Een noodgedwongen strenge selectie wordt omwille van de beperkte plaatsruimte doorgevoerd.

Dat is geen armoede. Dat biedt een duidelijk en streng afgelijnd overzicht.

Verdere verkenning kan bij andere gelegenheden of op andere locaties gebeuren.

Trouwens, op de zondagavondse openingen krijgt de geïnteresseerde kans om een gesprek, of debat, bij te wonen waar de kunstenaar en zijn werk voorgesteld worden.

Variatie

Ignace houdt van afwisseling en uitdagingen.

Waar de meeste culturele centra uit onze omgeving, er zijn er nogal wat, op veilig spelen en elkaars succesnummers braaf overnemen, krijgt hij het voor mekaar om ook minder bekende groepen of voorstellingen te programmeren. Met onzekerheid qua opkomst en succes tot gevolg.



Van Driessche

Maar het kan dan toch klaarbijkelijk.

Ignace is ook te "beeldend" georiënteerd om het bij theater en muziek te laten.

Daarom de reeks tentoonstellingen waar de disciplines uit de beeldende kunsten, de schone kunsten, een plaats krijgen.

Drie Zelenars en hun Durme en VZW Durme

Bijzondere aandacht voor de nu lopende expositie omdat het drie kunstenaars betreft van eigen bodem.

André Bogaert, Roger De Wilde en Marcel Van Driessche hangen er te kijk en te keur.

Het thema De Durme heeft hen

daar in Berlare (aan de Schelde) bijeen gebracht.

Ook gemeenschappelijk is de materie waarmee ze zich uitdrukken: verf. Al gebruikt de ene bij voorkeur olie en de andere acryl of gouache of aquarel.

Voor de rest houdt hen niet veel gemeenschappelijks bij elkaar. Hun karakters lopen nogal ver uiteen.

Zij gingen hun eigen wegen en probeerden hoogstpersoonlijk hun verbondenheid met de Durme uit te drukken.

Voor de openingsavond had Ignace De Wilde Patrick Neyrincq van V.Z.W. Durme en Eric Bracke, schrijvend o.a. voor De Morgen, uitgenodigd. Neyrincq, bezorgd om natuur en behoud van wat nog rest, schetste wat geschiedenis en geografie maar had het vooral over recente plannen om de verdere verloedering van De Durme tegen te gaan.

Door geen slijb op riet te deponeren, bijvoorbeeld. Want dat kan daar niet tegen en zo verdwijnt de specifieke vegetatie en fauna. Dan zoekt onder andere de nachtegaal geschiktere oorden op.

Maar de schilders bleven komen. Niettegenstaande alles.

Op alle momenten van de dag. Om de steeds wisselende impressies van het Durmelandschap vast te leggen.

De haastige passant, de verharde paadjes volgend, ontgaat de poëzie. Met de E-17 in het decor is dat ook niet verwonderlijk.

Maar de schilder gaat kijken waar anderen niet komen. En tussen Waasmunster en Lokeren, aan die ene oever van wat vroeger een drukke vaarweg was, vindt hij nog plekjes groen die hij aan niemand prijsgeeft. Behalve aan zijn doeken: bewijsmateri-

aal van ontdekkingstochten langs een verloren gewaand stukje paradijs.

De visie van Bracke

Maar we zitten nog op de openingsavond.

Waar onder andere Eric Bracke, van De Morgen, zinnige dingen wist te vertellen over het schilderen, bestaansrecht van het schilderen, de relatie met de fotografie, de vage grenzen tussen prentje, afbeelding, aspect, landschapschilderijtje en kunst met landschap als onderwerp. Onvermijdelijk kwam Cézanne ter sprake wanneer het ging over het schilderen van een landschap.

Hoe hij de stap van registratie naar interpretatie maakte.

Wie daar ergens tussen blijft hangen, of erger nog, de eerste fase niet kan loslaten, blijft chroniqueur maar zal nooit schilder worden.

Voor de fotograaf en de schilder, steeds volgens Bracke, zijn specifieke, gescheiden taken weggelegd.

De ene geeft het reële beeld weer. De andere interpreteert.

(De ene beeldt af. De andere beeldt uit. (F.D.G.))

Fotografen zullen daar ook niet helemaal mee akkoord gaan,

maar dat kan ooit een andere keer besproken worden.

De drie

Nog wat over de drie schilders en hun werk.

In leeftijd geen vijf jaar verschil, is er toch, op andere vlakken weinig gemeenschappelijks te bespeuren. Behalve natuurlijk hun uitgeproken liefde voor de Durme. Dat stukje Durme aan Zeelse kant, waar tussen rietkragen en slijkkruggen nog wat morsig water loopt, niet goed wetend waarnaartoe.

Verwaarloosd, door mens en economie aan de kant gezet, dat strookje Durme hebben Bogaert, Van Driessche en De Wilde uitgekozen voor een groot deel van hun oeuvre.

Lees G.V.Z. van verleden week voor een grondiger kennismaking met de drie schilders.

Een strenge selectie van hun werken, meestal van groot formaat, hangt nu in "De Strooming".

Voldoende kijkafstand is soms wenselijk. Wie de gelegenheid krijgt om buiten, vanop de binnenkoer, te gaan kijken, heeft een beter beeld van de totaliteit van elk werk afzonderlijk en kan ook onderling vergelijken.

Van dichtbij moeten, noodgedwongen, bepaalde fragmenten geabstraheerd worden. Niet noodzakelijk een handicap. Je staat dan haast voor fotografisch uitvergroete fragmenten die abstract-autonoom een eigen leven gaan leiden. Waarin je ook de verfstructuur voelt en, met een minimum aan verbeelding, ook de gedrevenheid van de uitvoerder.

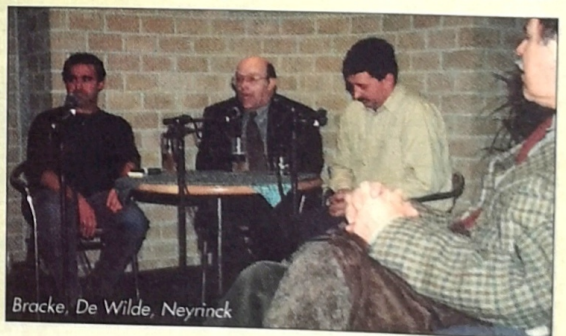
Van dichtbij voel je als het ware de beweging van elke borststreek. Zie en voel je hoe impulsief Van Driessche en De Wilde hun verf op het doek durven "smijten" of met veel "poot", in ritmische vegen de vegetatie vorm geven. Bogaert heeft dat anders gedaan, koeler en scherper afgelijnd.

Van dichtbij bekeken sta je ook op de plaats van de schilder toen hij met dat werk bezig was. Op die manier krijgt kijken naar kunst zelfs iets lijfelijks.

Tekst en foto's: Fr. De Geest



Bogaert



Bracke, De Wilde, Neyrincq